

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Ihnáta a soudců JUDr. Jaroslavy Miketové a Mgr. Petra Tajduse, rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 26. září 2022 o odvolání obžalovaných: Ing. Petr J., narozený xxx, Ing. Michal F., narozený xxx, Ing. Miroslav K., narozený xxx, Ing. Zdeněk M., narozený xxx, Ing. Oldřich M., narozený xxx, a státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 31. 8. 2021, č. j. 20 T 130/2010-13017,

takto:

I.

Z podnětu odvolání obžalovaných Ing. Petra J., Ing. Michala F., Ing. Zdeňka M. a Ing. Oldřicha M. se podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu napadený rozsudek **ruší** ve výroku o trestu ohledně těchto obžalovaných a za podmínek § 259 odstavec 3 trestního řádu se **nově** rozhoduje:

Obžalovaný Ing. Petr J. se podle § 180 odstavec 4 trestního zákona č. 140/1961 Sb. **odsuzuje** k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon se podle §§ 58 odstavec 1 a 59 odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků a 6 (šesti) měsíců.

Obžalovaný Ing. Michal F. se **odsuzuje** podle § 180 odstavec 4 trestního zákona č. 140/1961 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon se podle § 58 odstavec 1 a 59 odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků.

Obžalovaný Ing. Zdeněk M. se **odsuzuje** podle § 180 odstavec 4 trestního zákona č. 140/1961 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků, jehož výkon se podle § 58 odstavec 1 a 59 odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků.

Obžalovaný Ing. Oldřich M. se **odsuzuje** podle § 180 odstavec 4 trestního zákona č. 140/1961 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků, jehož výkon se podle § 58 odstavec 1 a 59 odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků a 6 (šesti) měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Čadová.

II.

Odvolání obžalovaného Ing. Miroslava K. a státního zástupce se podle § 256 trestního řádu **zamítají.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 31. 8. 2021, č. j. 20 T 130/2010-13017 byli obžalovaní Ing. Petr J., Ing. Michal F., Ing. Miroslav K., Ing. Zdeněk M. a Ing. Oldřich M. uznáni vinnými každý skutkem právně kvalifikovaným jako trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, 2 písm. b), odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších spisů (dále jen trestního zákona) a byli odsouzeni podle § 180 odst. 4 tr. zákona obžalovaný Ing. Petr J. k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podle §§ 58 odst. 1, a 59 odst. 1 tr. zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků, obžalovaný Ing. Michal F. k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podle §§ 58 odst. 1, a 59 odst. 1 tr. zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 roků, obžalovaný Ing. Miroslav K. k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podle §§ 58 odst. 1, a 59 odst. 1 tr. zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků, Ing. Zdeněk M. k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle §§ 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou a obžalovaný Ing. Oldřich M. k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
2. Proti rozsudku včas a řádně podal odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně proti výroku o trestu u všech obžalovaných v jejich neprospěch. Namítal, že nesouhlasí u obžalovaných Ing. Petra J., Ing. Michala F., Ing. Miroslava K., s druhem a výší trestu, které byly uloženy jednotlivým obžalovaným. Tresty považuje za nepřiměřeně mírné. Poukázal na funkční zařazení obžalovaných a z toho vyplývající povinnosti, přičemž porušení těchto důležitých povinností, jak je to vymezeno ve skutkové větě rozsudku, vedlo k nenapravitelným následkům, a to usmrcení 8 a ke zranění nejméně 95 cestujících z mezinárodního rychlíku a pracovníků společnosti pracujících na konstrukci uvedeného mostu, přičemž 9 zranění bylo kvalifikováno jako zranění těžká a nejméně 86 zranění bylo kvalifikováno jako zranění lehká. Byť obžalovaným svědčí dosavadní bezúhonnost a jde o nedbalostní jednání, s ohledem na výše uvedené následky, jakož i výši materiální škody, je namíste ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou i s přihlédnutím v délce době řízení v rozpětí 1/3 zákonné trestní sazby. V případě obžalovaných Ing. Zdeňka M. a Ing. Oldřicha M. nesouhlasí s výší nepodmíněného trestu, který také považuje za nepřiměřeně mírný s ohledem na jejich funkční zařazení a porušení důležitých povinností, tak jak jsou vymezena ve skutkové větě napadeného rozsudku. U všech obžalovaných poukázal na to, že byli seznámeni se situací, za jakých podmínek se rekonstrukce mostu provádí a prováděla (tj. za plného provozu průjezdnosti vlaku bez výluky a snížení rychlosti vlaku), přičemž žádný z obžalovaných nečinil žádné rozhodnutí, které by eliminovalo možnost vzniku nehody. Jediné opatření, které bylo učiněno v rámci dohody s Českými drahami, bylo, že prostřednictvím Ing. F. budou České dráhy informovány o manipulaci s mostem, avšak to také dodrženo nebylo. Navrhl, aby krajský soud z podnětu tohoto odvolání zrušil podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu a sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu uložil obžalovaným Ing. Petru J. trest odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, Ing. Michalu F., trest odnětí svobody v trvání 4 let, Ing. Miroslavu K. trest odnětí svobody v trvání 3 roků a 5 měsíců, Ing. Zdeňku M. trest odnětí svobody v trvání 4 roků a Ing. Oldřichu M. trest odnětí svobody v trvání 4 roků a všechny obžalované pro výkon uložených trestů odnětí svobody zařadil do věznice s ostrahou.
3. Proti rozsudku podali odvolání také obžalovaní Ing. Petr J., Ing. Michal F., Ing. Miroslav K., Ing. Zdeněk M. a Ing. Oldřich M.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Čadová.

4. Obžalovaný Ing. Petr J. v písemném odvolání namítal, že odůvodnění rozsudku neobsahuje hodnocení důkazů, ani závěry soudu o skutkových zjištěních, pouze popisuje provedené důkazy, které si navzájem protirečí. Rozsudek je podle jeho názoru nepřezkoumatelný. Nedostatek těchto náležitostí rozsudku je dán tím, že vlastní skutková zjištění i vlastní hodnocení důkazů okresním soudem, jsou v přímém rozporu se zněním výroku rozsudku, což vyplývá i z ústního odůvodnění předsedy senátu při vyhlášení rozsudku, kde vyjádřil přímo rozpor mezi svým osobním přesvědčením o nevině obžalovaných a odsuzujícím zněním výroku, ke kterému byl přinucen vzhledem k přímému pokynu krajského soudu, jak má znít rozsudek. Z popisu skutku ve výroku rozsudku nevyplývá, proč by popisované jednání (nekonkretizované ve svém obsahu) mělo naplňovat hypotézu trestného činu obecného ohrožení, ani jeho příčinná souvislost s následkem (pádu mostu do kolejí, nárazu vlaku, zranění, usmrcení osob) a navrhl zrušení rozsudku a zproštění obžaloby s tím, že odůvodnění odvolání bude dále doplněno. V doplnění odvolání ze dne 19. 1. 2022 uvedl, že odvolání směřuje proti výroku o vině i proti výroku o trestu. Následně se vyjádřil k jednotlivým jednáním kladeným obžalovanému za vinu v napadeném rozsudku v podstatě tak, že nic z toho co měl opominout, nespadlo do jeho povinností a pracovní náplně a navíc nebylo příčinou následku. Obžalovaný neměl v pracovních úkolech vyplývajících z jeho pracovního zařazení provádět autorský dozor, ani technický dozor, neměl za úkol řídit odborné stavební a montážní práce, a už vůbec ne řídit práce prováděné jiným zhotovitelem než jeho zaměstnavatelem, tedy výsun a zásun mostu, který zajišťovala společnost Bögl a Krýsl, k. s., vlastními pracovníky. Pokud se jedná o údaje, že obžalovaný pracoval na pozici autorizovaného technika v oboru mosty a inženýrské konstrukce (č. l. 7281) podle osvědčení autorizací č. 19966, vydaným Českou komorou autorizovaných inženýrů a techniků, tak toto označení je zmatečné, nejedná se o žádnou pracovní pozici zařazení, ale zvláštní kvalifikaci opravňující držitele provádění některých zvláštních profesí nebo činností. Postavení autorizovaného technika nemůže představovat žádný aspekt mající vliv na trestní odpovědnost za žalovaný skutek. K jednání pod bodem 2 dále uvedl, že uvedená opomenutí spadala do kompetence zhotovitele - Bögl a Krýsl, k. s., a porušení uvedených povinností zhotovitelem mohl mít následky pouze ve vztazích mezi objednatelem a zhotovitelem, nikoliv v trestně právní rovině. K jednání pod bodem 3. dále uvedl, že formulace neprovedl žádné opatření k ochraně života, zdraví a bezpečnosti práce v období mezi 7. 8. 2008 a 8. 8. 2008 je zcela nekonkrétní. Má-li trestné jednání spočívat v absenci konání, je třeba toto konání specifikovat. V popisu skutku je uveden zcela nepravdivý údaj, že nesprávně vyhodnotil závažnost poruchy, ačkoliv byl osobně přítomen při jejím řešení, přesto, že z provedených důkazů plyne, že obžalovaný se žádného řešení poruchy osobně nezúčastnil, ani nebyl v té době přítomen na stavbě, byl pouze telefonicky informován o vzniku poruchy a následně o jejím odstranění. Pokud se ve výroku uvádí, že obžalovaný nezajistil, aby byla prověřena statika, jak podpěrné konstrukce mostu, tak i celé mostní konstrukce, a aby bylo provedeno geodetické zaměření mostu, pak geodetické zaměření mostu bylo prováděno opakovaně v průběhu stavby a nikdy nebyly zjištěny odchylky od svislosti, ani jiné známky hrozící destrukce. Proměřování a prověřování statiky je nesrozumitelný blábol. Spodní podpěrnou konstrukci, kterou navrhl, zrealizoval a za kterou byl odpovědný zhotovitel ODS – Dopravní stavby Ostrava, a. s., (jeho zaměstnavatel), neboli panelové rovnaniny, na nich stojící bárky MTP, a žluté pojezdové dráhy, včetně vzájemného zavětrování těchto konstrukcí, byly staticky prověřeny nejen v rámci návrhu a vlastní stavební činnosti, ale také znalecky posouzeny v rámci trestního řízení, a žádné nedostatky, které by představovaly statické ohrožení, nebyly shledány. Pokud se jedná o pohyblivou část podpěrné konstrukce, která byla realizována podzhotovitelem Bögl a Krýsl, k. s., pak k jejímu "prověřování" ze statického hlediska nebyl obžalovaný povolán. Výsun i zásun mostu prováděla odborná firma, která ho technicky navrhla, a prováděla, a nebyl zřejmý důvod k žádné další kontrole jejího postupu. Krajský soud (v rozporu se zákonem) okresnímu soudu vytkl, že se podrobně nezabýval zjišťováním technických příčin havárie. Podle názoru krajského soudu je vina zřejmá již z celé řady porušení povinností při provádění stavby, které v průběhu řízení vyšly najevo. Tento názor je nepřijatelný, neboť

pomíjí, že jedním z obligatorních znaků skutkové podstaty trestného činu je příčinná souvislost mezi jednáním a následkem, tedy pokud shledané porušení konkrétních povinností nemělo vliv na vznik následků, pak nemůže zakládat znak skutkové podstaty trestného činu. Činnost, která vedla k havárii, byla manipulace s mostem, kterou prováděla firma Bögl a Krýsl, k. s., jejímž zaměstnancem nebyl a neměl povinnost ani schopnosti a odborné znalosti, její pracovníky neustále kontrolovat a posuzovat, tj. zda postupují správně, podle technického projektu a dodržují předepsaný postup. U veřejného zasedání o odvolání dále doplnil, že krajský soud v předchozím rozhodnutí udělil okresnímu soudu pokyny, které jsou v rozporu jak s procesním řádem, tak i s ústavním pořádkem, protože v podstatě odstraňují zásadu principu dvojinstančního postupu a snaží se prosadit princip jednoinstanční, aby okresní soud měl být poslušen nejenom pokynu, ale přímo diktátu jak a co má rozhodnout. Krajský soud může měnit skutkové závěry okresního soudu, ale jenom v určitých přesně stanovených mezích, za předpokladu, že hodnocení okresního soudu je nelogické či rozporuplné a po opakování důkazů nebo provedením nových důkazů nedospěl ke správnému závěru. Tato podmínka v dané věci splněna nebyla, neboť opakování důkazů nebo provedení důkazů neznamená nějaké přehrání výpovědí. Dále namítl k znaleckému posudku Českého vysokého učení technického v Praze – Fakulty stavební, že jeho zhotovitel prof. Studnička měnil jeho základní předpoklady, ze kterých vycházel, až byly všechny odstraněny, od všech ustoupil, až nezůstalo nic (konkrétně k hroucení bárky a ke geodetickému zaměření). K jednotlivým zaviněním, která se mu kladou za vinu, doplnil, že k prověřování statiky, že mostní konstrukce se skládá ze dvou pevných částí, jedna na jedné straně, druhá na straně druhé, které byly spojeny pouze mostovkou, která pojížděla na vozíčkách, a proto zablokování koleček na příborské straně nemohlo mít za následek zhroucení na bílovecké straně. Zablokování koleček jako příčinu pádu mostu v průběhu řízení znalců opustili, včetně znalce Rottera. Navrhl doplnění dokazování, a to opětovný výslech znalců Rottera a Pošvářové, aby svá stanoviska mohli sjednotit, neboť měli rozporuplná stanoviska k iniciaci pádu mostu, což je klíčový moment.

5. Obžalovaný Ing. Michal F. své odvolání zaměřil proti všem výrokům napadeného rozsudku. Namítl nesprávné hodnocení provedených důkazů a vadné právní posouzení věci okresním soudem. Okresní soud dal jednoznačně najevo, že nerozhoduje podle svého vnitřního přesvědčení, že má zcela jiný názor na důkazy ve věci a že jejich posouzení a jiný názor na vinu obžalovaných mění na základě pokynu odvolacího soudu, který si vyložil jako „rozkaz“, čímž byla popřena zásada dvojinstančnosti řízení a volného hodnocení důkazů, která je vybudována na vnitřním přesvědčení, čímž došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Okresní soud měl za úkol v novém řízení vyhodnotit jednotlivé důkazy i ve vzájemných souvislostech a měl vyhodnotit i ty důkazy, které krajský soud neprovedl a jejichž zhodnocením se nezabýval (např. výpovědi svědků), což okresní soud opomněl. Okresní soud odůvodňuje své rozhodnutí hodnocením důkazů, konstatuje, že v průběhu celého procesu rekonstrukce měl docházet k závažným pochybením, které vedly k pádu mostu a které konkrétně uvádí, včetně osob, které za ně byly odpovědné, avšak nejednalo se o jeho zodpovědnost. Za hlavní příčinu pádu mostu okresní soud považuje chybnou manipulaci s mostní konstrukcí (vychází z posudku Ing. Pošvářové a ČVÚT v Praze – Fakulty stavební), což byla činnost subdodavatele společnosti Bögl a Krýsl, k. s., jako specialisty a k jehož tíži by se měl následek přičíst. Ve vztahu k jeho osobě je nejpodstatnější hodnocení důkazů soudem pod bodem 1291., že příčinou pádu mostu nebylo překročení únosností podpěrných konstrukcí MTP 100 (vychází z posudku Univerzity Pardubice, Dopravní fakulty Jana Pernera a Ing. Pošvářové), tedy práce, za kterou on sám odpovídal a kterou jako stavbyvedoucí/mistr společnosti ODS – Dopravní stavby Ostrava, a. s., dozoroval. Z organizačního řádu jeho zaměstnavatele je zřejmé, že předmětem činnosti na stavbě bylo organizovat a řídit výrobní činnost na konkrétní výstavbě a plnit dílčí úkoly vrchního stavbyvedoucího a případně vykonávat práci mistra dle dispozic vrchního stavbyvedoucího, nikoliv rozhodovat a řídit práci subdodavatele, a proto ji také nemohl dělat. Dále se zúčastnění znalci ve výsledku shodli v názoru, že iniciace pádu mostu nastala na bílovecké straně mostu, kdy vzpříčení vozíků na příborské straně a následná náprava nemohly stav na bílovecké

straně nijak ovlivnit. Z toho vyplývá, že situace se vzpříčenými vozíky s pozdější havárií nijak nesouvisí, kdy následná manipulace s mostem ze strany subdodavatele dne 8. 8. 2008 je zcela samostatným aktem. Okresní soud sám uvádí, že dne 6. 8. 2008 při vzpříčení pojezdového vozíku či následující den při řešení této situace se na místě nacházeli specialisté firmy Bögl a Krýsl, k. s., tedy firmy, která subdodavatelsky zajišťovala vysouvání a zasouvání mostu a zajišťovala činnost, na kterou nebyla společnost ODS – Dopravní stavby Ostrava, a.s., ani on sám specializován. Proto je nepochopitelné, jak mohl okresní soud jej uznat vinným nedbalostním jednáním v příčinné souvislosti s pádem mostu. V odvolání se obžalovaný podrobně zaobírá svou pracovní pozicí a náplní práce a v návaznosti na to jeho odpovědností za konkrétní činnost. Zdůrazňuje, že název jeho pozice označené jako stavbyvedoucí/mistr stavební výroby v organizačním řádu jeho zaměstnavatele ODS - Dopravní stavby Ostrava a.s., je pouze shodný s názvem v zákoně uvedeným č. 360/1992 Sb. Okresní soud měl (vázán názorem odvolacího soudu) vyhodnotit svědecké výpovědi. Obžalovaný nesouhlasí s tím, že by řídil činnost pracovníků Bögl a Krýsl, k. s. K. a K., což ani činit nemohl, neboť byli řízeni v rámci organizační struktury společnosti Bögl a Krýsl, k. s., tedy odborné firmy najaté pro posun nosné konstrukce mostu, která měla patřičné znalosti dané technologie, použitých prostředků a z toho vyplývajících rizik. Mezi obžalovaným a pracovníky firmy Bögl a Krýsl, k. s., A., K. a K., kteří se (jak je patrné z organizačního schématu obou společností) nacházeli na nižších stupních organizační struktury, probíhala na stavbě pouze běžná každodenní komunikace. Svou pracovní pozici přirovnal k pozici obžalovaného A. ve firmě Bögl a Krýsl, k. s., s tím, že obžalovaný A. byl zproštěn obžaloby, on sám však nikoliv. Předmětem konkrétní subdodavatelské činnosti Bögl a Krýsl, k. s., byla vysoce specializovaná činnost spočívající v posunu nosné konstrukce a následných montážních pracích, která jak uvádí znalkyně Ing. Pošvářová, vyžaduje speciální odbornou kvalifikaci. Obžalovaný měl při počátku realizace mostu ve Studénce necelé tři roky praxe na pozici asistent stavbyvedoucího a stavbyvedoucí/mistr stavební výroby společnosti ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s. Nelze tedy říci, že by z titulu svého vzdělání měl větší přehled o problematice výsunu než zaměstnanci na srovnatelných pozicích společnosti Bögl a Krýsl, k. s., a ve srovnání s vedoucími pracovníky Bögl a Krýsl, k. s., jeho znalosti v oblasti technologie výsunu a manipulace s těžkými mostními konstrukcemi nelze srovnávat vůbec. Tvrdí, že nemůže nést odpovědnost za porušení jejich, ale pouze za porušení svých povinností, přičemž vzhledem k jednotlivým popsányi jednáními kladeným mu za vinu v podstatě dochází k závěru, že nic z toho, co mohl opominout, nepatřilo mezi jeho povinnosti na jeho pracovní pozici, vůbec se na uvedených činnostech nepodílel, nerozhodoval o nich, a postupoval podle instrukcí svých nadřízených, a to včetně neinformování Českých drah, a. s., případně jiných opatření k omezení dopravy (což je navíc pouze obecná fráze) při zásunu mostu. Konkrétně upozorňuje na výluky, které nebyly ani zapracovány do projektu, ani objednány. Na základě následné objednávky mezi ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s. a Českých drah, a. s., na provedení drážního dozoru byl nadřízenými instruován, aby na základě informací od pracovníků Bögl a Krýsl, k. s., o připravenosti k tažení mostu následně informoval zástupce Českých drah, a. s., M. tak, aby posouvání, tedy tažení bylo realizováno za dozoru příslušného pracovníka Českých drah, a. s. Informace o tom, kdy bude ze strany Bögl a Krýsl, k. s., most připraven k tažení, dostával od pracovníků Bögl a Krýsl, k. s., kteří na stavbě prováděli samotnou realizaci prací (A., K. a K.). V řízení u okresního soudu bylo uvedeno, že byl sjednán přímý kontakt mezi pracovníky Bögl a Krýsl, k. s., a M. Nad rámec již namítané pracovní pozice obžalovaného uvádí, že povinnost informovat České dráhy, a. s., o manipulaci s mostem nevyplývá z právních předpisů, stavebního povolení ani uzavřené smlouvy, tj. není zřejmé, o jaké porušení by se pro naplnění skutkové podstaty trestného činu mělo na straně zaměstnanců ODS – Dopravní služby Ostrava, a.s., jednat. K události dne 8. 8. 2008 soud vůbec nevzal v úvahu skutečnost, že podle dohody zúčastněných stran byl drážní dozor vykonáván při posouvání, tedy tažení mostní konstrukce a ne při jakýchkoliv pracích firmy Bögl a Krýsl, k. s., na mostě. Ve věci dozoru ze strany Českých drah, a. s., ze dne 8. 8. 2008 ze svědecké výpovědi svědka Jiřího M. vyplývá, že byl informován o skutečnosti, že tento

den bude probíhat tažení mostu, a byl připraven dostavit se k výkonu dozoru a čekal na upřesňující telefon. Nikdo z pracovníků Bögl a Krýsl, k. s., mu upřesňující požadavek týkající se času, kdy bude dozor pro tažení mostu zapotřebí, nesdělil, a to ani jemu, neboť dříve, než se pracovníkům Bögl a Krýsl, k. s., další krok k posunu podařilo připravit, došlo k pádu mostu do kolejiště. V úhrnu pak z jednotlivých svědeckých výpovědí vyplývá, že skutečnosti, které jsou mu kladeny za vinu, nebyly součástí jeho pracovní náplně, byly buď odpovědností někoho jiného v rámci organizačního schématu ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s., nebo odpovědností jiné ze zúčastněných stran. Uzavřel, že po vyhodnocení všech znaleckých posudků jednotlivě, ale i ve spojení se svědeckými výpověďmi, je zřejmé, že skutečnosti, které jsou obžalovanému kladeny za vinu, nebyly součástí jeho pracovní náplně, byly buď odpovědností někoho jiného v rámci organizačního schématu ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s., nebo odpovědností jiné ze zúčastněných stran. Pokud soudy v souladu s názory znalců označují jako hlavní příčinu pádu mostu nestandartní manipulaci s mostní konstrukcí, jednalo se o činnost subdodavatele, a to pracovníků společnosti Bögl a Krýsl, k. s., kteří tyto konkrétní manipulace prováděli a byli v rámci této společnosti zařazeni na obdobných pracovních pozicích jako on v rámci svého zaměstnavatele. Tyto osoby odvolací soud shledal nevinnými a zprostil obžaloby, přestože v rozporu s dohodou a zápisem z jednání o výsunu mostu mezi ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s., a Bögl a Krýsl, k. s., ze dne 12. 5. 2008 neprováděli dne 8. 8. 2008 zvedání mostu na bílovecké straně synchronně na dvou jeřábových drahách. Navrhl doplnění dokazování o schéma organizačních struktur společností ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s., a společnosti Bögl a Krýsl, k. s., které doložil k odvolání. Navrhl, aby odvolací soud ve vztahu k jeho osobě napadený rozsudek zrušil a zprostil ho obžaloby. K doplnění odvolání na podporu své argumentace předložil listiny s rozbohem pracovního postavení jednotlivých zaměstnanců společnosti ODS – Dopravní stavby Ostrava, a. s., a Bögl a Krýsl, k. s., s argumentací, že ve své pozici neměl žádné kompenzace k omezení železniční dopravy ani přijetí jakýchkoliv opatření ve vztahu k Českým drahám. Ve veřejném zasedání obžalovaný poukázal na svou osobní a rodinnou situaci a i na dopady trestního řízení v této oblasti.

6. Obžalovaní Ing. Miroslav K. a Ing. Oldřich M. podali v podstatě shodná odvolání proti všem výrokům napadeného rozsudku. Namítali nejprve obecně, že rozsudek je věcně nesprávný, nepřezkoumatelný, a proto nezákonný a dále namítali nejasnost a neúplnost skutkových zjištění vztahujících se k okolnostem podstatným pro meritorní rozhodnutí. Podle jejich názoru je k objasnění věci nezbytně provádět další dosud neprovedené důkazy a s dosud provedenými důkazy se okresní soud v odůvodnění rozsudku řádným způsobem nevypořádal a nevypořádal se ani s jejich argumenty a důkazními návrhy, které byly učiněny před okresním soudem a kterým okresní soud nevyhověl a aniž by takový procesní postup zdůvodnil, okresnímu soudu vytýkají, že neprovedl důkaz s revizním posudkem znaleckého ústavu Ústav soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině č. 10/2021/ČR ze dne 07. 05. 2021, a znaleckým posudkem Ing. Bohuslava Rosenkranze, který vyvrací východiska, na nichž je konstruován odsuzující výrok, neboť odmítá teorii o závadě ze dne 06. 08. 2008 (tzv. vzpříčené vozíky), jakožto příčině, která měla následně dne 08. 08. 2008 vést k pádu mostu do kolejiště. Okresní soud tak zcela pominul některé důkazní návrhy, které v řízení předkládali, a kterým v odůvodnění také nevěnoval dostatečnou pozornost, takže neobjasnil, z jakých důvodů nebyly provedeny. Podle jejich názoru okresní soud nepostupoval při hodnocení důkazů v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu a odůvodnění napadeného rozsudku nesplňuje požadavky formulované v ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a pokud se týká důkazů, poukazuje na tzv. opomenuté důkazy a zásadu volného hodnocení důkazů a judikatury, která tuto problematiku řeší. Oba obžalovaní ke skutkovým zjištěním namítají, že klíčové východisko úvah a právního názoru nalézacího soudu, které se odvíjí od teorie o vzpříčených vozících na příborské straně ze dne 06. 08. 2008, již bylo překonáno. Okresní soud se opřel o vyjádření doc. Rottera a Ing. Pošvářové, které uvedly v hlavních líčeních, přitom zřízení mostu muselo být iniciováno na „bílovecké straně“ a nikoliv na „příborské straně“ a se vzpříčením či zablokovaním vozíků na „příborské straně“ nemá jakoukoliv souvislost. Teorie vzpříčení či

zablokování vozíků na „příborské straně“ jako příčina zřícení mostu byla překonána již před mnoha lety, kdy ji vzal zpět i samotný autor prof. Studnička, zástupce stejného znaleckého ústavu jako doc. Rotter. Revizní posudek znaleckého Ústavu soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině příčiny zřícení mostu spatřuje v nesprávném podloží pod stavební spárou, v nesprávném založení podpěrné konstrukce a v nedostatečné podpěrné konstrukci sestávající z podpěr MTP 100, jejíž únosnost snižují imperfekce a vady v rámci jejího smontování. Pokud okresní soud obžalovaným vytýká neproměření podpěrné konstrukce po odstranění závady spočívající ve vzpříčení vozíků na „příborské straně“ ze dne 06. 06. 2008, vychází ze spekulativních tvrzení doc. Rottera a Ing. Pošvářové o tom, že konstrukce mohla být vychýlená a kdyby se měřilo, mohlo by se případné vychýlení zjistit. Pokud však vychýlení konstrukce nebylo objektivně prokázáno, je třeba aplikovat zásadu in dubio pro reo a vycházet z toho, že vychýlení konstrukce nenastalo, a případné měření by vychýlení konstrukce nemohl zjistit. Okresní soud zde vychází z důkazně nepodloženého východiska, které již bylo překonáno. Navíc geodetické měření mostní konstrukce se zavázala provádět společnost ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s., na základě smlouvy o dílo, kterou uzavřela s investorem (Moravskoslezským krajem). Společnost ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s., tuto povinnost na společnost Bögl a Krýsl, k. s., nepřenesla na základě smlouvy. Pokud doc. Rotter a Ing. Pošvářová kritizovali údajně nedostatečný technologický předpis montáže (a tuto argumentaci převzal okresní soud), pak Ing. Pošvářová v posledním dodatku ke svému znaleckému posudku, který přednesla v hlavním líčení v dubnu 2019 a v květnu 2019, uvedla, že podklady ani technologický předpis nemohly způsobit zřícení mostu. Klíčové je rovněž to, že pokud se neví, co bylo impulsem pádu mostu, není možné vyloučit, že tento neidentifikovaný impuls nepředstavuje přetržku příčinné souvislosti. Okresní soud v napadeném rozsudku shledává jako příčinu tragické události kombinaci údajně nesprávného zpracování dokumentu označeného jako „Návrh montáže a technologický předpis montáže“, a vzpříčení vozíků na tzv. příborské straně dne 06. 08. 2008 a následné neproměření celé podpěrné mostní konstrukce a přitom se opírá o některá nahodile vybraná tvrzení znalkyně Ing. Pošvářové a znalce doc. Rottera, kteří však po určité době upustili od původně vyslovovaných tvrzení. Okresní soud se tak dostává do rozporu s obsahem provedených důkazů a s výsledky provedeného dokazování. Jejich argumentace spočívá v tom, že rozpory mezi stěžejními znaleckými posudky se v rámci dokazování neodstranily a ve více směrech se tyto rozpory dokonce značně prohloubily. Navíc se objevily vážné rozpory mezi dříve a nyní vyslovenými závěry toho kterého znalce či zástupce znaleckého ústavu. Tyto rozpory jsou v odvoláních konkrétně rozvedeny s tím, že bez bezpečné identifikace skutečné technické příčiny zřícení mostní konstrukce nelze uzavřít, zda mezi jednotlivými pochybeními vytýkanými napadeným rozsudkem a zřícením mostní konstrukce a tragickým následkem v podobě nárazu jedoucího vlaku do zřícené mostní konstrukce, existuje přímá, ničím nepřerušovaná příčinná souvislost krytá zaviněním. Přitom je nezbytné důsledně rozlišovat mezi souvislostí příčinnou, a resp. věcnou a souvislostí časovou. Již z tohoto důvodu bylo na místě v této věci aplikovat zásadu in dubio pro reo a rozhodnout zprošťujícím výrokem. Samotné zřícení mostu nelze dávat do přímé příčinné souvislosti s následkem spočívajícím v nárazu vlaku do zřícené mostní konstrukce s rozsáhlými tragickými následky. Popisovaný skutek není jediným spojitým skutkovým dějem, neboť jde o dva skutkové děje. Je skutečností, že některé další subjekty, zejména České dráhy, Správa železničních a dopravních cest a Moravskoslezský Krajský soud v Ostravě, výlučně odpovídají za skutečnost, že do spadlého mostu narazil vlak. Celý žalovaný následek tohoto železničního neštěstí byl způsoben nikoliv samotným pádem rekonstruovaného mostu do kolejí, ale výlučně následným nárazem jedoucího vlaku do překážky, ke kterému by nedošlo, kdyby odpovědné subjekty zajistily výluky. K tomuto nehodovému ději došlo v důsledku širšího řetězu vzájemně propojených a vzájemně se odvíjejících vztahových dějů vzniklých činnostmi velkého množství různých subjektů. Bez celkového objasnění všech vzájemných vazeb, vztahů a znalostí jednotlivých dějů celého vztahového systému nelze jednoznačně určit viníka celého nehodového děje, neboť osoby stojící před soudem měly participovat toliko na izolovaných dílčích činnostech,

z nichž ani jedna sama o sobě nemohla být příčinou posuzovaného smrtelného následku, a to i pro případ, že byly prokázány okolnosti popsané ve skutkových větách obžaloby. Jeví se proto žádoucí, aby věc byla vrácena do přípravného řízení za účelem stanovení okruhu možných pachatelů a určení jejich podílů na vzniku nehody a na následcích, a to i s odkazem na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 07. 2021 č. j. 5 To 161/2021-748. Okresní soud tedy nedostál požadavků ustanovení § 2 odstavec 5 trestního řádu, pokud se jedná o provedení jednotlivých důkazů, a ani požadavku ustanovení § 2 odstavec 6 trestního řádu, pokud jde o vyhodnocení provedených důkazů, a tím pádem nemohl dostát ani požadavku na řádnou aplikaci zásady in dubio pro reo. Okresní soud se fakticky nijak nevypořádal s argumentací obhajoby a jejich obhajoba tak nebyla vyvrácena. Proto mělo logicky nastat rozhodnutí, které vychází ze zásady in dubio pro reo. Dále jsou v odvoláních citovány konkrétní pasáže ústavních nálezů, které se touto problematikou zabývají s tím, že okresní soud v intencích těchto stanovisek nepostupoval. Obžalovaný Ing. Miroslav K. navrhl doplnění dokazování o provedení důkazu revizním posudkem znaleckého ústavu Ústav soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině č. 10/2021/ČR ze dne 07. 05. 2021, a znaleckým posudkem Ing. Bohuslava Rosenkranze. Dále ve veřejném zasedání navrhl vypracování znaleckého posudku z oboru mechanoskopie, který mechanismus pádu mostu zhodnotí z hlediska otlaků, oděrek a otěrů na spodní straně mostní konstrukce. Obžalovaný Ing. Oldřich M. navrhl stejné doplnění dokazování jako obžalovaný Ing. Miroslav K. a dále navrhl doplnění dokazování o výslech svědka Ing. M. z dražní inspekce, a o doplnění znaleckého posudku Univerzity Pardubice, Doprvní fakulty Jana Pernera k únosnosti bárky. Obžalovaný Ing. Oldřich M. dále uvedl, že okresní soud dostatečně nevzal do úvahy různé technicko - administrativní a technicko - mechanické příčiny a další aspekty skutku, které jsou popsány v napadeném rozsudku, a které byly vzaty do úvahy, jakož i podíl jiných subjektů na železničním neštěstí, otázky příčinné souvislosti a další procesní i hmotně právní úvahy. Rovněž připomněl délku trestního řízení a uvedl, že uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný. Okresnímu soudu rovněž vytkl, že nedostatečně odůvodnil, proč neprovedl důkazy, které byly navrženy. Závěrem se zabýval porušením zásady dvojinstančnosti řízení s odkazem na již přednesené a dožaduje se provedení navržených důkazů. Závěrem obžalování Ing. Miroslav K. a Ing. Oldřich M. navrhli, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek a sám rozhodl zprošťujícím výrokem podle § 226 písmeno b) trestního řádu, případně aby věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby věc vrátil do přípravného řízení za účelem stanovení okruhu možných pachatelů a určení jejich podílů odpovědnosti na vzniku nehody a na nastalých následcích.

7. Obžalovaný Ing. Zdeněk M. ve svém odvolání uvedl, že napadený rozsudek je zcela nepřezkoumatelný, neobsahuje náležitosti ve smyslu ustanovení § 120 a násl. trestního řádu, a jeho odůvodnění neodpovídá ustanovení § 125 odstavec 1 trestního řádu, přičemž postupem soudu v dané věci byla porušena řada ustanovení trestního řádu a jeho právo na obhajobu. Rozsudek považuje za zcela nedostatečný, neúplný, nepřesvědčivý, nejasný a ve vztahu k jeho osobě i zcela neindividualizovaný. Procesní postup soudů obou stupňů je v rozporu se zákonem i ústavním pořádkem a okresní soud své závěry jednoznačně nevyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, jak mu ukládá trestní řád, takže byla porušena zásada bezprostřednosti, zásada ústnosti a dvojinstančnosti trestního řízení. V rozsudku zcela absentují úvahy, jakými se okresní soud řídil při hodnocení jim provedených důkazů, jakým způsobem se vypořádal s jeho obhajobou, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval údajně prokázané skutečnosti v rámci individualizace viny. Odůvodnění rozsudku neobsahuje v podstatě nic jiného než výčet provedených důkazů a převzetí obsahu předchozího zrušovacího rozsudku krajského soudu, tj. jeho přesný a doslovný přepis, velmi stručné a neúplné zdůvodnění, proč nebylo vyhověno návrhům na provedení dalších důkazů, a stručné, neurčité a nepřesvědčivé úvahy týkající se odůvodnění uloženého trestu. Pokud se v napadeném rozsudku objevuje krátké konstatování některých skutečností, které byly provedeny a doplněny v řízení před okresním soudem povrácení věci k dalšímu řízení (např. vyjádření Kloknerova ústavu k dodatku znaleckého posudku Ing. Pošvářové, obsah zprávy ve věci

příbraného konzultanta, fotografie), tyto nové skutečnosti nebyly jakkoliv hodnoceny a okresní soud se ani nezmínil, jaká skutková zjištění z těchto důkazů dovozuje. Okresní soud se též nevypořádal s pokynem krajského soudu k doplnění dokazování (bod 72. rozsudku krajského soudu), kde byl okresní soud zavázán povinností obstarat a provést jako důkaz technickou normu ČSN 73 26 03, což okresní soud v rozsudku vůbec nezmínil, ačkoliv dokazování v tomto směru doplnil. V odůvodnění rozsudku není uvedeno, jak se soud vypořádal s jeho obhajobou, a proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů. K této náležitosti odůvodnění rozsudku se vztahuje stručný bod č. 1317. napadeného rozsudku, v němž se okresní soud vyjadřuje mj. k zamítnutí návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem Ing. Rosenkranze, CSc., a to tak, že pouze odkazuje na vyjádření k zamítnutí tohoto návrhu ze strany odvolacího soudu, který posudek „vyhodnotil“ jako nadbytečný s tím, že jej hodnotí obsahově i co do jeho náležitostí, což nelze, pokud posudek v řízení nebyl proveden. Tento posudek nelze hodnotit jako nepřezkoumatelný, aniž by bylo rozvedeno blíže, v čem tato nepřezkoumatelnost spočívá. Uvedený znalecký posudek, který byl předložen ze strany obhajoby, jak vyplývá z jeho samotného zadání, neměl ambici přiřadit se k posudkům znaleckých ústavů a Ing. Pošvářové, které posuzují nehodový děj komplexně, ale měl za úkol odpovědět pouze na dílčí konkrétní zadané otázky, vyplývající z odlišného posouzení jiným znalcem, a to ve snaze obhajoby zpochybnit některé dílčí odborné závěry přijaté jiným znalcem (nikoliv znaleckým ústavem). Obžalovaný je osobou odborně erudovanou v posuzovaných otázkách, a jeho obhajoba je proto veskrze vedena odborným a kvalifikovaným způsobem, kdy sám předkládá písemná vyjádření, výpočty a podobně, a také svá vyjádření k některým odborným závěrům vyplývajícím ze znaleckých posudků, nicméně v tomto řízení k nim nebylo dostatečně ze strany orgánů činných v trestním řízení přihlíženo, byť jeho vyjádření byla kvalifikovaná a zpochybňovala odborné znalecké závěry. Aby mohl uplatnit svou obhajobu, nezbyvá mu nic jiného, než aby tato svá odborná stanoviska podpořil formou jiného znaleckého posudku, avšak tato obhajoba je dlouhodobě ignorována s tím, že zpracovaný znalecký posudek je odmítán k provedení. Dochází tak k zásadnímu porušování jeho práva na obhajobu. Obdobná situace nastala u okresního soudu ve vztahu k reviznímu znaleckému posudku Ústavu soudního inženýrství univerzity v Žilině, který byl okresním soudem v bodě 1317. napadeného rozsudku odmítnut pouhým konstatováním, že závěry tohoto znaleckého posudku se prakticky shodují se závěry znaleckého posudku Kloknerova ústavu, které nelze přijmout. Okresní soud obsah posudku hodnotil, aniž by ho procesním způsobem provedl. Tento postup považuje za nesprávný a neprocesní. A navíc podstatná část tohoto posudku je dle zadání částí revizní vyjadřující se k jiným znaleckým posudkům. Takovéto odborné závěry nemohou soudy překlenout svými vlastními úvahami, neboť k tomu nemají dostatečnou odbornou způsobilost. Příslušné straně trestního řízení za situace, že orgány činné v trestním řízení podle běžných postupů nepřistoupily k reviznímu znaleckému dokazování, nezbylo, při nesouhlasu se závěry některých posudků a jejich hodnocení ze strany krajského soudu, než přistoupit k zadání, zpracování a předložení revizního znaleckého posudku. Okresní soud, mají-li být zachována práva na obhajobu, byl povinen tento posudek provést a řádně jeho obsah vyhodnotit, a pokud tak neučinil, zatížil řízení podstatnou a v odvolacím řízení neodstranitelnou vadou. Dále okresní soud zcela opomněl důkazní návrh na vypracování dalšího dílčího znaleckého posudku přednesený obhájcem obžalovaného Ing. J. výhradně na posouzení otázky vlivu zadrhnutí vozíků dne 6. 8. 2008, příp. na postup jejich nápravy, což je zásadní v rámci skutkové věty, přičemž posouzení této otázky z původní verze znaleckého posudku Českého vysokého učení technického v Praze – Fakulty stavební bylo v průběhu řízení překonáno, přičemž k tomuto důkaznímu návrhu se připojil i on sám. Přesto okresní soud zamítnutí tohoto důkazního návrhu vůbec nezodůvodnil. Pokud jde o konkrétní popis jeho viny v napadeném rozsudku, absentuje jakékoliv konkrétní a individualizované právní hodnocení jeho údajných pochybení, což činí rozsudek nepřezkoumatelným, a tedy není v podstatě v rámci odvolacích námitek co uvádět k chybějícím závěrům. Okresní soud se např. nezaobírá tím, v čem spočívá důležitost povinností, které měly být

porušeny, a zda toto domnělé porušení je skutečnou příčinou konstatovaných následků. Jde přitom o nedbalostní trestný čin, kde dovození viny u každého z pachatelů musí být vzhledem k jeho postavení individualizováno, stejně jako musela být splněna samostatným způsobem subjektivní stránka. Jelikož veškerá hodnotící část rozsudku je toliko opisem obsahu odůvodnění zrušovacího rozsudku krajského soudu, lze pochybovat o řádném přezkumu takového rozsudku odvolacím soudem, neboť ve své podstatě má přezkoumávat co do důvodů své vlastní rozhodnutí. Přitom veškeré obsáhlé dokazování popsané v bodech 1. až 1284. napadeného rozsudku bylo provedeno v hlavním líčení před okresním soudem, přičemž krajský soud „zopakoval“ část dokazování naprosto formálním způsobem, a to posudky znaleckých ústavů, včetně výpovědí jejich zpracovatelů, toliko předložil stranám k nahlédnutí, což učinil i ve vztahu k některým listinám, a toliko posudek znalkyně Ing. Pošvářové provedl jeho „přečtením“, a to pouštěním hlasové stopy prostřednictvím elektronické čtečky ve zrychleném a tudíž v podstatě nesledovatelném režimu. Za takové situace o vině obžalovaných rozhodl samotný krajský soud, když jeho závěry okresní soud doslova opsal, aniž by připojil jakékoliv své úvahy na podkladě svého vlastního přesvědčení. Rozhodování o vině se tak zcela nezákonným způsobem přesunulo do fáze řízení před odvolacím soudem, aniž by tento řádným a bezprostředním způsobem provedl ve věci dokazování. Právo na projednání věci v rámci dvouinstanční soudní soustavy je tak zcela porušeno. Pokud jde o uložený trest, tak přes veškeré tragické následky, se jeví uložený nepodmíněný trest, ačkoliv žil dosud řádným životem, jako nepřiměřeně přísný. Navrhl, aby byl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a věc byla okresnímu soudu vrácena k dalšímu řízení a ve veřejném zasedání o odvolání dále navrhl doplnit dokazování o provedení důkazu revizním posudkem znaleckého ústavu Ústav soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině č. 10/2021/ČR ze dne 07. 05. 2021, a znaleckým posudkem Ing. Bohuslava Rosenkranze, a též zadáním znaleckého posudku z oboru mechanoskopie a znaleckého posudku na posouzení otázky vlivu zadrhnutí vozíků dne 6. 8. 2008, příp. na postup jejich nápravy, a dále přehraní konkrétní části ústního odůvodnění vyhlášení napadeného rozsudku. Dále ve veřejném zasedání obžalovaný se osobně vyjádřil k jednotlivým jednáním kladeným mu za vinu s tím, že návrh montáže a technologický předpis montáže pro zpětný zásun mostu byl správný, nevykazoval zásadní vady, které vedly k chybné manipulaci s mostem a jeho zřícení. Poukázal na skutečnost, že autor projektu Ing. P. počítal s hmotností mostu 347,5 tun, byť hmotnost vysouvaného mostu byla cca 650 tun a zasouvaného mostu cca 491 tun, což jim však v předmětné době nebylo známo. Podle jeho názoru hmotnost mostu hrála významnou roli při jeho sesunutí. Závada dne 6. 8. 2008 kdy došlo ke vzpříčení vozíků, byla řádně dne 7. 8. 2008 odstraněna za pomoci jeřábu, který most nadzvedl, a dráhy srovnal. Problém byl tedy technicky správně vyřešen a v žádném případě nemohl způsobit havárii mostu. Všichni se shodli, že náprava byla úspěšně provedena, a způsob nápravy nevyžadoval statické přeměření mostu. Proto se cítí se nevinen.

8. Z podnětu všech odvolání Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud podle § 254 tr. řádu přezkoumal všechny napadené výroky rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného Ing. Miroslava K. a státního zástupce nejsou důvodná a odvolání obžalovaných Ing. Petra J., Ing. Michala F., Ing. Zdeňka M. a Ing. Oldřicha M. jsou částečně důvodná ve výroku o trestu.
9. Po přezkoumání řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, krajský soud nezjistil žádné vady, které by měly za následek porušení práva na obhajobu obžalovaných, nebo porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci, neboť okresní soud provedl v hlavním líčení důkazy v souladu s trestním řádem a v rozsahu, který mu umožňoval bez pochybností ve věci rozhodnout (§ 2 odst. 5 tr. řádu). Krajský soud zamítl návrhy na doplnění dokazování, které obžalovaní přednesli ve veřejném zasedání o odvolání a rovněž námitky, které obžalovaní vznesli proti postupu okresního soudu, který zamítl návrhy na doplnění dokazování. Krajský soud konstatuje, že návrhy na doplnění dokazování považuje za nadbytečné, neboť žádné nové znalecké

posudky by nemohly lépe a přesněji objasnit příčiny pádu mostu, a to z důvodu absence zjištění podstatných technických okolností, jak to bylo zjištěno z dosavadních znaleckých posudků. Již jednou krajský soud zamítl provedení důkazů znaleckým posudkem znalce Ing. Bohuslava Rosenkranze pro nadbytečnost (bod 75. předchozího rozhodnutí) vysvětlil svůj pohled na tento důkaz a pro stručnost na něj odkazuje s tím, že se na něm nic nezměnilo. Znalecký posudek z oboru mechanoskopie by podle názoru krajského soudu nepřinesl žádná nová zjištění, a proto byl také zamítnut pro nadbytečnost. Ke znaleckému posudku Ústavu soudního inženýrství Žilinské univerzity v Žilině č. 10/2021/ČR krajský soud konstatuje, že se nejedná o znalecký posudek ústavu ve smyslu zákona o znalcích č. 254/2019 Sb., podle kterého je uvedený ústav pouze znaleckou kancelář, a proto tento posudek nelze připustit jako revizní posudek ke znaleckým ústavům znaleckých ústavů, když znalecké ústavy podávají znalecké posudky ve výjimečných zvlášť obtížných případech vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení, zatímco znalecké posudky znaleckých kanceláří takovou podmínku nemusí splňovat. Krajský soud neshledal ani žádný důvod vyhovět návrhu na doplnění znaleckých posudků Univerzity Pardubice a Ing. Pošvářové, neboť žádné nové okolnosti by tím nemohly být objasněny vzhledem k podrobnému výsledku zástupců znaleckého ústavu, jakož i znalkyně Ing. Pošvářové v hlavním líčení okresního soudu. K námitce podjatosti znalkyně Ing. Pošvářové krajský soud konstatuje, že z jejího znaleckého posudku ani její výpovědi nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily o negativním poměru této znalkyně k věci nebo k osobám obžalovaných a vzhledem k tomu, že její závěry korespondují se závěry znaleckého posudku Českého vysokého učení technického v Praze, nemá krajský soud pochybnosti o nezaujatosti znalkyně ve věci, protože její poměr k osobě, která není účastna trestního řízení, není podstatný. Pokud je okresnímu soudu vytýkán nesprávný procesní postup v tom, že se nevypořádal se všemi důkazy a v podstatě převzal hodnocení důkazů krajským soudem, krajský soud konstatuje, že tato námitka není důvodná, neboť jak konstatuje okresní soud v bodě 1285. napadeného rozsudku, sám hodnotil provedené důkazy v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k závěru, který je v souladu se závěry krajského soudu. Tento procesní postup není nesprávný, neboť okresní soud je vázán ve smyslu § 264 odst. 1 tr. řádu právním názorem, který odvolací soud vyslovil ve svém předchozím rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo učiněno na základě důkazů před ním provedených v rozsahu, který krajský soud považoval za nebytný pro své rozhodnutí, a v žádném případě nemělo nahrazovat dokazování před okresním soudem, a způsobem, který je v souladu s trestním řádem s vědomím, že obžalovaní nebo jejich obhájci se provádění těchto důkazů zúčastnili, měli možnost klást znalcům otázky a měli možnost vyjádření k těmto důkazům a znovu se k nim mohli vyjádřit před krajským soudem. Stejná vázanost právním názorem platí i pro krajský soud pro právní názory, které vysloví ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud, pokud rozhoduje o dovolání podle ust. § 265s odst. 1 tr. řádu. Není ani vadou, pokud se okresní soud v hodnocení důkazů krajským soudem neodchýlil, neboť sám neshledal žádné důkazy, které by mohly zpochybnit právní názor krajského soudu. Krajský soud konstatuje, že není vadou, pokud okresní soud některé nepodstatné důkazy nehodnotil samostatně, případně v souvislostech s jinými důkazy, neboť v řízení byla provedena i řada důkazů, které nemají žádný vliv na skutková zjištění okresního soudu. Krajský soud konstatuje, že okresní soud ve svém rozsudku hodnotil všechny podstatné důkazy, není nutné se zabývat každým jednotlivým důkazem, který byl v řízení proveden. Krajský soud konstatuje, že ust. § 2 odst. 5 tr. řádu nestanoví žádná pravidla pro hodnocení důkazů a nestanovuje ani žádnou povinnost provádět určité důkazní návrhy či druhy jednotlivých důkazů podle požadavků obžalovaných. Je pouze na úvaze soudu, zda s ohledem na potřebná objasnění skutkových zjištění považuje některý důkaz za nezbytný čin nikoliv. Podle toho se hodnotí i návrhy obviněných na doplnění dokazování a význam pro rozhodnutí soudu. Pokud okresní soud i krajský soud rozhodl o navržených důkazech, v žádném případě se nejedná o tzv. opomenuté důkazy ve smyslu Judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, neboť okresní i krajský soud jednotlivé důkazy zvážili, zabývali se jejich významem a

rozhodli, že jejich provedení není pro zjištění a objasnění skutkového stavu nezbytné, neboť skutková zjištění již byla dostatečně objasněna provedením dosavadních důkazů. V této souvislosti lze zmínit usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 681/04 podle něhož právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje práva na rozhodnutí, jež dopovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy. Krajský soud konstatuje, že jen z toho důvodu, že obžalovaní předkládají vlastní verze skutkového děje a vlastní představu odpovědnosti za následek, který byl způsoben, neznamená, že soud je těmito postoji obžalovaných vázán a měl by z nich dovozovat jiné skutkové a právní závěry než okresní soud. Pokud je rozsudku okresního soudu vytykáno, že nesplňuje náležitosti stanovené v § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, případně je nepřezkoumatelný z hlediska ust. § 125 tr. řádu, krajský soud konstatuje, že podle jeho názoru je z odůvodnění rozsudku okresního soudu zřejmé, které důkazy hodnotil a k jakým závěrům dospěl. Je zde zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy a hodnocením důkazů a rovněž dovozením trestní odpovědnosti a správnou právní kvalifikací. K nerespektování zásady *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného, krajský soud konstatuje, že tato námitka se zásadně uplatní pouze v případě, jsou-li přítomny důvodné pochybnosti o vině obžalovaných, které nelze odstranit dalším dokazováním. V daném případě však ani okresní soud, ani krajský soud pochybnosti o vině obžalovaných nemají, a proto nebyl důvod tuto zásadu uplatňovat. Pokud bylo v odvoláních obžalovaných namítáno, že snad předseda senátu okresního soudu zcela nesouhlasil s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2020, sp. zn. 6 To 122/2020, do písemného vyhotovení rozsudku se takové úvahy okresního soudu nepromítly, a pokud se jedná o osobní názor předsedy senátu, není ve věci podstatný, podstatné je rozhodnutí soudu.

10. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaných směřují proti hodnocení důkazů okresním soudem, k tomu krajský soud uvádí, že okresní soud je podle § 2 odst. 6 tr. řádu oprávněn hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a není vázán skutkovými a právními závěry účastníků trestního řízení. Okresní soud v odůvodnění uvedl konkrétní důkazy, ze kterých vycházel a jak tyto důkazy hodnotil, čímž splnil povinnost uloženou v § 125 tr. řádu, a krajský soud v hodnocení důkazů okresním soudem neshledal žádné logické rozpory či nedostatky, ani neúplnost, které by mohl hodnocení okresního soudu vytknout, a je proto podle § 263 odst. 7 věta 2 tr. řádu vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, když sám žádné dokazování znovu neprováděl. Krajský soud považuje závěry okresního soudu o vině obžalovaných za správný a zákonný a v plném rozsahu odůvodněný, a proto na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Vzhledem k úplné, přesvědčivé a vnitřně konzistentní argumentaci okresního soudu lze na odůvodnění rozsudku okresního soudu odkázat, aniž by krajský soud jednotlivé argumenty a hodnocení opakoval, jak to umožňuje ustálená Judikatura Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (viz např. IV. ÚS 415/11, I. ÚS 31/12, případně rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Helle vs. Finsko* č. 20772/92), podle které se odvolací soud při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu I. stupně, přičemž k rozsahu odůvodnění krajský soud konstatuje, že lze odkázat na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2947/08, ze kterého mj. vyplývá, že Evropský soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soudům adresovaný závazek plynoucí z článku 6 odst. 1 Úmluvy promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ a že „odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně“. Ani odůvodnění rozsudku okresního soudu ani odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu podle názoru krajského soudu v tak složité a rozsáhlé věci se nemůže podrobně zabývat každým jednotlivým argumentem obžalovaných, neboť by pak rozhodnutí bylo nepřehledné a

nesrozumitelné, podstatné je, že jsou hodnoceny a vysvětleny důkazy, ze kterých soudy při rozhodnutí o vině vychází a podstatné důkazy, které podle obžalovaných prokazují jejich nevinu.

11. K odvolacím námitkám všech obžalovaných krajský soud konstatuje, že jsou opakováním jejich obhajoby v řízení před okresním soudem a k tomu krajský soud uvádí, že odvolací námitky zaměřené pouze proti hodnocení důkazů okresním soudem za situace, kdy okresní soud vychází z důkazů před ním provedených, přičemž závěry okresního soudu mají oporu v obsahu těchto důkazů, jsou z podstaty nedůvodné, neboť krajský soud nemá s ohledem na ust. § 263 odst. 7 věta 2 tr. řádu právo hodnotit důkazy odlišně od okresního soudu, protože takový postup by byl v rozporu se zásadami trestního řízení, které jsou vedeny zejména zásadou ústnosti a bezprostřednosti při zachování právní kvalifikaci obviněných s jedinou výjimkou, kdyby krajský soud zjistil extrémní nesoulad v obsahu provedených důkazů a skutkových zjištění, což se v daném případě nestalo. Krajský soud konstatuje, že okresní soud správně propojil výpovědi obžalovaných, výpovědi svědků a závěry znaleckých posudků Ing. Miroslavy Pošvářové a Českého vysokého učení technického v Praze – Fakulty stavební s listinnými a dalšími věcnými důkazy, ze kterých podle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá vina obžalovaných. Krajský soud konstatuje, že zásadní pro posouzení viny obžalovaných, tj. trestní odpovědnosti obžalovaných za pád mostu a v souvislosti s tím vznikem železniční dopravní nehody, při které došlo k usmrcení a zranění osoby, jakož i k majetkové škodě, je závěr, že trestní odpovědnost obžalovaných se odvíjí, i přes nedostatek zjištění přesného a konkrétního posledního impulsu, který vedl k pádu mostu, z toho, že neplnili své povinnosti uložené zákonem nebo zaměstnavatelem a proto byl způsoben pád mostu a následek uvedený v napadeném rozsudku. Krajský soud dospěl k závěru, že pokud by obžalovaní plnili tyto povinnosti, mohli zabránit pádu mostu a mohli tak zabránit vzniku železniční nehody s následky, které jsou popsány ve výroku napadeného rozsudku. Krajský soud konstatuje, že vztah mezi závadou zjištěnou na rekonstrukci mostu dne 6. 8. 2008 a pádem mostu dne 8. 8. 2008 a vznikem železniční dopravní nehody, je zjevný, neboť most spadl ihned poté, co započaly přípravné práce na zvedání a posunování mostu, po údajném správném odstranění závady. Podle krajského soudu nebyla závada a možnosti rizik pro železniční dopravu, zejména její bezpečnost, dne 6. 8. ani dne 7. 8. obžalovanými správně stanovena a vyhodnocena. Obžalovaní Ing. Petr J. a Ing. Michal F. závadu vůbec nevyhodnocovali a nezabývali se jí, ačkoliv to bylo jejich zákonnou a pracovní povinností a rovněž se nezabývali riziky pro železniční provoz, i když i to bylo jejich povinností, když se nesprávně domnívali, že závadu řešit vůbec nemusí, ačkoliv měli odpovědnost za řádný a bezpečný průběh celé stavby – rekonstrukce mostu, tedy i za jeřábovou dráhu a po ní probíhající zásun mostu, přitom ani nepožadovali předložení řádně zpracovaného technologického předpisu návrhu montáže k zjištění, zda závada byla správně odstraněna podle tohoto předpisu. Obžalovaní Ing. Miroslav K., Ing. Oldřich M. a Ing. Zdeněk M. z důvodu absence návrhu montáže a technologického předpisu montáže a z důvodu nespolutpráce se zástupci ODS – Dopravní stavby Ostrava, a. s., podcenili závažnost závady ze dne 6. 8. 2008 a nedostatečně vyhodnotili rizika pro železniční provoz, který nebyl přes probíhající stavbu mostu omezen. Nedostatek spolupráce a vnímání stavby - rekonstrukce mostu, jako jedné stavby, nikoliv dvou samostatných staveb, vedlo ze strany všech obžalovaných k podcenění závady a nedostatečnému prověření celé stavby mostu, zejména stability polohy mostu, neboť příčinnou závady dne 6. 8. 2008 nemusely být jenom svařence, ale mohly ji být i nesprávné vypořádání mezi svařenci pod jeřábovými dráhami a vozíky, mohlo dojít k poklesu nebo naklonění některé z montážních podpěr, tj. ke ztrátě stability, či deformace některých stavebních prvků, což vyústilo při pokračování stavebních prací v pád mostu do kolejíště. Obžalovaní vzhledem ke svému pracovnímu postavení, vzdělání a okolnostem zjištěných v průběhu stavby měli a mohli předpokládat, že k pádu mostu může dojít a měli k tomu přijmout vhodná stavební a bezpečnostní opatření, zejména zajistit geodetické přeměření mostu, posoudit i jiné možné příčiny závady a měli rovněž omezit nebo zastavit provoz železniční dopravy při zahájení stavebních prací za účelem zajištění, aby nedošlo k havárii, která by měla za následek ohrožení bezpečnosti a zdraví osob a majetku.

12. K obhajobě obžalovaného Ing. Petra J., který tvrdí, že neporušil žádné své pracovní povinnosti ani zákonné povinnosti, krajský soud konstatuje, že tato obhajoba neobstojí, neboť krajský soud dovodil porušení právních povinností specifikovaných ve výroku napadeného rozsudku tím, že umožnil, aby obžalovaný Ing. Michal F. působil na stavbě rekonstrukce mostu jako stavbyvedoucí, ačkoliv věděl, že nemá potřebnou kvalifikaci, přičemž postavení obžalovaného Ing. F. jako stavbyvedoucí vyplývá i z toho, že na obžalovaného Ing. F. se jako na stavbyvedoucího obraceli zaměstnanci na této stavbě a touto funkcí jej označil i svědek Ing. Jiří M., nadřízený obžalovaných Ing. Petra J. a Ing. Michala F., který v té době působil jako výrobní ředitel ODS - Dopravní stavby Ostrava, a. s. Obžalovaný neplnil ani své povinnosti autorizovaného technika a stavbyvedoucího podle stavebního zákona na stavbě, protože ačkoliv byl informován o poruše na stavbě, tj. vzpříčení pojezdových vozíků, tuto záležitost vůbec neřešil ani nekontroloval její řešení, místo toho zpracovával s obžalovaným Ing. F. nový harmonogram prací pro investora. Krajský soud dovodil příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného a pádem mostu a vznikem dopravní nehody, neboť obžalovaný odpovídal za celou stavbu, tj. za její správné a bezpečné provedení nikoliv jen za betonáž, takže jeho povinností bylo kontrolovat a přezkoumávat stavební činnost, kterou prováděl subdodavatel Bögl a Krýsl, k. s. Obžalovaný po závadě ze dne 6. 8. 2008 měl znovu vyhodnotit změnu projektu, podmínky výstavby a zásunu mostu a zejména měl znovu vyhodnotit bezpečnost pro železniční dopravu, zda při pokračování stavebních prací nemůže dojít k ohrožení života a zdraví lidí a ke vzniku majetkové škody. Na tomto místě je potřebné zdůraznit kvalifikaci obžalovaného jako autorizovaného technika v oboru mosty a inženýrské konstrukce, která jej měla vést ke zvažování možných příčin závady, nikoli naopak jak tvrdí ve své obhajobě. Měl tedy zvážit, zda není nutné požadovat výlukou nebo omezení drážní dopravy. Jelikož nebyl řádně zpracován návrh montáže a technologický předpis montáže, jak to vyžaduje obvyklá stavební praxe a technické kvalitativní podmínky TKP 1 a TKP 19, o jejichž závaznosti pro uvedenou stavbu krajský soud dospěl již ve svém předchozím rozhodnutí, na které pro stručnost odkazuje, měl sám zvážit a přezkoumat, zda zajištění bezpečnosti drážní dopravy je dostačující, zda most je stabilní, zda nedošlo k nějaké jiné závadě a měl zvážit i možnost pádu mostu, který nebylo možné vyloučit vzhledem k použití neobvyklé technologie zásunu mostu při běžném železničním provozu. Okolnost, že nebyl dne 6. 8. a 7. 8. 2008 přítomen na stavbě není z tohoto pohledu podstatná pro rozhodnutí a proto drobné pochybení ve znění skutkové věty nebylo nutné opravovat, neboť obžalovaný měl řešit příčinu závady, ať již byl na stavbě přítomen nebo ne.
13. Krajský soud na základě odvolacích námitek obžalovaného Ing. Michala F. znovu vyhodnotil pracovní postavení obžalovaného na stavbě a jeho odpovědnost a dospěl k závěru, že není nutné měnit předchozí závěr okresního soudu a krajského soudu o tom, že obžalovaný na stavbě působil jako stavbyvedoucí, avšak bez potřebné kvalifikace. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný Ing. F. byl všemi pracovníky na stavbě respektován jako stavbyvedoucí, a jako se stavbyvedoucím s ním řešili pracovní problémy. Podstatná je také skutečnost, že svědek Ing. Jiří M., výrobní ředitel ODS – Dopravní stavby Ostrava, a. s., tedy nadřízený obžalovaného jej ve své výpovědi označuje za stavbyvedoucího. Obžalovaný měl dostatečné znalosti jako vysokoškolsky vzdělaný pracovník, aby mohl a měl kontrolovat průběh stavby, navrhnout řešení důležitá pro bezpečnost práce, osob a majetku a rovněž navrhnout řešení k odstranění vad a kontrolou stavby mostu. Obžalovaný řádně neplnil své povinnosti, o čemž svědčí i to, že nevedl řádně stavební deník a nepožadoval jako dokument důležitý pro postup prací, bezpečnost práce a správné provedení stavby návrh montáže a technologický předpis montáže, který by byl zpracován pro postup stavebních prací, ačkoliv bez tohoto odborného návrhu řešení postupu stavebních prací a zásunu mostní konstrukce nemohl řádně vykonávat práci stavbyvedoucího, zejména kontrolovat průběh prací a odstraňovat předepsaným postupem (který nebyl zpracován) vzniklé závady. Pokud se obžalovaný hájil tím, že neměl informaci od pracovníků subdodavatele firmy Bögl a Krýsl, k. s., že toho dne bude probíhat zásun mostu, k tomu krajský soud uvádí, že jako stavbyvedoucí měl práce zorganizovat a zajistit tak, aby věděl o všech pracích, které se na mostu provádějí, a mohl včas informovat České dráhy,

že se připravuje nebo že se provádí zásun mostu. Pokud takto práce nebyla na stavbě zorganizovaná, je to chyba nejen obžalovaného Ing. F., ale i jeho nadřízeného Ing. Petr J., kteří měli proškolit všechny zaměstnance stavby, aby byl tento požadavek důsledně a jednoznačně plněn. Krajský soud považuje za důležité, že takový postup měl být zpracován v návrhu montáže a v technologickém předpisu montáže, který však takový postup neobsahoval, protože nebyl řádně vypracován a obžalovaný Ing. Petr J. a Ing. Michal F. se o jeho vypracování ani případné dodržování nezajímali.

14. K obhajobě obžalovaných Ing. Miroslava K., Ing. Oldřicha M., Ing. Zdeňka M., která je v podstatě shodná, krajský soud konstatuje, že na základě pracovních smluv, jejichž podstatné znění je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku, krajský soud dovodil, že obžalovaný Ing. Zdeněk M. byl zodpovědný za vypracování návrhu montáže a technologického předpisu montáže, který měl být řádně zpracován podle požadavků TKP 1 a TKP 19 a obvyklých stavebních zvyklostí a obžalovaní Ing. Oldřich M. a Ing. Miroslav K. měli tento předpis zkontrolovat, řádně přijmout a předložit jako závazný předpis k postupu prací na stavbě mostu. Vzhledem k neobvyklé technologii opravy mostu měli obžalovaní zpracovat nebo i zajistit zpracování vlastního řešení, které může být odlišné od normovaných řešení, např. normy ČSN 732603, ze které měli vycházet jako ze základu, splnit minimálně její požadavky a navíc přidat další řešení, které vyžadovala stavba – rekonstrukce nejen ocelového mostu, ale stavba – rekonstrukce ocelovo - betonového mostu. Betonová deska mostu zvyšovala tuhost a hmotnost nosné konstrukce a tím výrazně zvyšovala nároky na manipulaci s mostní konstrukcí, jak bylo v řízení zjištěno. Soud v daném případě konstatuje, že lze po obžalovaných požadovat splnění této povinnosti vzhledem k neobvyklé technologii rekonstrukce mostu a složitosti stavby, jak vyplývá ze znaleckých posudků ČVÚT – Fakulty stavební a Ing. Miroslavy Pošvářové a i z odborného vyjádření Ing. Jaroslava K., zpracovatele normy ČSN 732603. Krajský soud konstatuje, že obžalovaní věděli, že se bude manipulovat s mostem nad železniční drahou, po které jezdí vlaky bez omezení a měli v montážním předpisu a technologickém předpisu montáže stanovit taková opatření, aby zamezili nehodové události. Pokud obžalovaní neměli dostatek zkušeností s technologickým postupem, měli a mohli postup prací a zajištění bezpečnosti osob a majetku konzultovat např. s vysokými školami, ústavem pro stavebnictví nebo i drážním úřadem, zejména když jim bylo zřejmé, že, jak vyplývá z jejich výpovědí i z dalších důkazů, nebyl dodržen projekt, který byl původně navržen projektantem Ing. Prokopem. Obžalovaní podle názoru soudu mohli zpracovat odchýlné řešení, když projekt již nebyl dodržen, a v rámci tohoto řešení měli a mohli navrhnout omezení provozu dráhy, příp. dodržení a zajištění takového bezpečnostního opatření, aby nebyly prováděny práce, a to ani přípravné práce, k zásunu mostu v době, kdy projíždí vlaky pod stavbou mostu. Byť obžalovaný Ing. Zdeněk M. není v dokumentu, který slouží jako důkaz, s názvem návrh montáže a technologický předpis montáže vypracovaný dne 28. 7. 2008 uveden jako autor návrhu montáže a technologického předpisu montáže, na rozdíl od obžalovaného Ing. Oldřicha M., z výpovědi svědka Jana K. a pracovních povinností obžalovaného Ing. Zdeňka M. je zřejmé, že se na vypracování tohoto dokumentu podílel, k tomu lze rovněž odkázat na organizační schéma Bögl a Krýsl, k. s., (vypracované touto firmou na č. l. 8019 - 8020) a jeho přítomnost při řešení závady. V dokumentu, který byl vypracován a měl být přijat obžalovanými, nebyla vůbec zpracována samostatně kapitola zásunu mostu, ani bezpečnostních opatření, které by měly být přijaty během samotného zásunu rekonstruovaného mostu.
15. Krajský soud konstatuje, že obžalovaní Ing. Petr J., Ing. Michal F., i když nebyli přítomni při řešení poruchy, Ing. Miroslav K., Ing. Oldřich M. a Ing. Zdeněk M., ačkoliv byli přítomni na stavbě a zúčastnili se porady dne 7. 8. 2008 ohledně odstraňování poruchy, nezabývali se dostatečně možnými příčinami vzniku závady, neboť vzhledem k průběhu stavby a neobvyklému technologickému postupu nemusely být svařence na jeřábové dráze jedinou příčinou vzniku poruchy a závady na stavbě, ale mohla to být i jiná příčina, jak již krajský soud uvedl v jiném

kontextu, která měla podstatný vliv na stabilitu mostu, např. nesprávné vypořádání, nezajištění a neověření stability mostu, případně pokles nebo pootočení či deformace některé stojky MTP 100 nebo pokles případně deformace podloží a v důsledku toho ani nepřijali náležité řešení a opatření k dalšímu průběhu prací a zajištění bezpečnosti stavby pro zaměstnance stavby i pro bezpečný provoz dráhy, zejména když nepodmínili jakékoliv práce nebo přípravné práce na manipulaci s mostem tím, že na železniční dráze nebude probíhat žádný provoz a takto neproškolili zaměstnance. Krajský soud považuje závadu ze dne 6. 8. 2008 za projev nestability mostu, která vzhledem k neobvyklé a riskantní rekonstrukci mostu nad tratí s běžnou železniční dopravou vyžadovala od všech obžalovaných jako vedoucích pracovníků zvýšenou pozornost při řešení a odstranění příčin závady s ohledem na bezpečnost dopravy. Krajský soud konstatuje, že příčinou pádu mostu bylo nedostatečné odstranění závady, nedostatečné vyhodnocení nebezpečnosti pokračování v pracích na rekonstrukci mostu pro provoz železniční dráhy, neboť z dokazování jednoznačně bylo zjištěno, že pokud by nebylo pokračováno v zásunu mostu, most by nespadl. Obžalovaní povinnost pečlivého hledání a odstranění příčiny závady zanedbali, což ve svém důsledku vedlo k pádu mostu do kolejiště. Krajský soud proto shledal příčinnou souvislost mezi nedostatečným a nesprávným odstraněním závady, pádem mostu a následky, které vznikly v důsledku nárazu vlaku do spadlého mostu. K teorii obžalovaných o dvou samostatných skutcích, které spolu nijak nesouvisí, krajský soud konstatuje, že je nesprávná, neboť bez pádu mostu na železniční trať by nedošlo k železniční nehodě, takže pád mostu je příčinou železniční nehody se zjištěnými následky.

16. Jak již krajský soud výše konstatoval, není porušením práva na spravedlivý proces skutečnost, že okresní soud ani krajský soud ve svém odůvodnění neodpovídá na každý jednotlivý argument obžalovaných, neboť taková argumentace by byla nadbytečná vzhledem k tomu, že zásadní pochybení obžalovaných spočívající v porušení zákonných a pracovních povinností bylo okresním a krajským soudem odůvodněno, byla rovněž odůvodněna příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním obžalovaných a následkem trestného činu. Skutková zjištění byla učiněna na základě provedených důkazů a právní kvalifikace činu obžalovaných vychází z popisu skutku, jak byl uveden v napadeném rozsudku.
17. Právní kvalifikace protiprávního jednání obžalovaných jako trestného činu obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, 2 písm. b), odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších předpisů je správná a zákonná, neboť všechny znaky tohoto trestného činu byly jak po subjektivní, tak objektivní stránce naplněny. Krajský soud konstatuje, že obžalovaní zavinili trestný čin z nedbalosti podle § 5 písm. b) tr. zákona, neboť nevěděli, že svým jednáním mohou ohrozit bezpečný provoz dráhy, způsobit železniční dopravní nehodu s následky na lidských životech, lidském zdraví a majetku jiných osob, ačkoliv hledem k okolnostem, tj. průběhu stavby, okolnostem stavby, zejména použité technologii a neomezení železničního provozu na dráze a vzhledem ke svým osobním poměrům, které vyplývaly z jejich pracovního zařazení a vzdělání, vědět měli a mohli. Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost protiprávního jednání obžalovaných je vysoký vzhledem k následkům, které jejich jednáním byly způsobeny, když tyto následky spočívaly ve smrti více osob, v poškození zdraví mnoha osob a ve vysoké majetkové škodě.
18. Po přezkoumání druhu a výše uložených trestů všech obžalovaných podle ust. §§ 23 a 31 tr. zákona krajský soud konstatuje, že obžalovanému Ing. Miroslavu K. byl uložen trest přiměřený osobě i okolnostem trestné činnosti, ale obžalovaným Ing. Petru J., Ing. Michalu F., Ing. Oldřichu M. a Ing. Zdeňku M. byly uloženy tresty nepřiměřeně přísné zejména s ohledem na délku trestního řízení a jejich osoby. Jak bylo zjištěno v průběhu trestního řízení, obžalovaní se nedopustili jiné trestné činnosti, nadále vedli řádné životy, tak jak před spácháním trestné činnosti. Tato skutečnost je výraznou polehčující okolností podle § 33 písm. g) tr. zákona. Podle názoru krajského soudu obžalovaným rovněž polehčuje podle § 33 písm. j) tr. zákona, že při objasňování své trestné činnosti napomáhali příslušným orgánům, neboť všichni ve věci vypovídali, snažili se uvádět

důkazy a argumenty, které by mohly přispět k objasnění okolností trestného činu, byť své jednání nevnímali jako trestné. Na druhé straně obžalovaným podle § 34 písmeno h) tr. zákona přitěžuje, že způsobili vyšší škodu a rovněž jako v zákoně neuvedená přitěžující okolnost, že způsobili smrt a těžkou újmu na zdraví velkému počtu osob. Ačkoliv v trestním zákoně není výslovně definováno při stanovení druhu a výměry trestu, že by soud měl přihlídnout i k délce trestního řízení a k době, která uplynula od spáchání trestného činu, krajský soud konstatuje, že podle obecných hledisek stanovených v § 31 tr. zákona soud přihlédne ke stupni nebezpečnosti trestného činu pro společnost, k možnostem nápravy a poměrům pachatele. V daném případě v rámci stanovení nebezpečnosti trestného činu pro společnost lze vyhodnotit i délku trestního řízení a dobu, která uplynula od spáchání trestného činu. Proto krajský soud zohlednil skutečnost, že obžalovaní se trestné činnosti dopustili nedbalostní formou před 14 lety, obžalovaní během trestního řízení spolupracovali s orgány činnými v trestním řízení, když nemařili žádné jednání soudu a délka řízení byla hlavně zapříčiněna objasňováním skutkového stavu a složitostí projednávaného trestného činu obecného ohrožení podle § 180 tr. zákona, protože bylo nutné objasnit složité technické okolnosti, jakož i právní povinnosti obžalovaných. I přes složitost věci je délka trestního řízení 14 let podle názoru krajského soudu nepřiměřeně dlouhá, vzhledem k tomu, že některé úkony nebyly prováděny dostatečně včas a koncentrovaně. Dosavadní život všech obžalovaných umožňuje krajskému soudu dospět k závěru, že dosavadní délka řízení byla pro obžalované určitým druhem trestu, když trestní řízení je omezovalo v osobním i pracovním životě. Tato skutečnost podle názoru krajského soudu znamená, že žádnému z obžalovaných nelze i přes závažné následky uložit nepodmíněný trest odnětí svobody za jejich nedbalost při plnění povinností, i protože obžalovaní dosavadním způsobem života prokázali, že opakování trestné činnosti je velmi nepravděpodobné. Jelikož míra zanedbání povinností byla podobná, dospěl krajský soud k závěru, že přiměřené z hlediska ukládání trestu je, aby obžalovaným byly uloženy tresty na dolní hranici trestní sazby § 180 odst. 4 tr. zákona, diferencované jen délkou zkušební doby podle významu a odpovědnosti zákonných a pracovních povinností za správné provádění a zajištění bezpečnosti na rekonstrukci mostu přes trať Českých drah ve Studénce. Proto ponechal trest obžalovaného Ing. Miroslava K. beze změny jako přiměřený a za podmínek § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil a sám za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu, tj. že nové rozhodnutí učinil na základě správně zjištěného skutkového děje a osobních poměrů obžalovaných, rozhodl o trestech pro obžalované Ing. Petra J., Ing. Michala F., Ing. Oldřicha M. a Ing. Zdeňka M. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud každému z obžalovaných vyměřil trest odnětí svobody v trvání 3 roků, tedy na samé dolní hranici trestní sazby podle § 180 odst. 4 tr. zákona, která dovoluje uložit trest odnětí svobody na tři léta až deset let. Krajský soud znovu opakuje, že hlavním hlediskem pro uložení tohoto druhu trestu byly, kromě řádného života obžalovaných, odstup doby od spáchání trestného činu a délka trestního řízení, kterou svým přístupem nezavinili. Výkon těchto trestů byl podle §§ 58 odst. 1 a 59 odst. 1 tr. zákona podmíněně odložen na zkušební dobu u obžalovaných Ing. Petra J. a Ing. Oldřicha M. v trvání 3 roků a 6 měsíců, neboť měli vyšší postavení a odpovědnost než u obžalovaných Ing. Michala F. a Ing. Zdeňka M., u nichž byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků v rámci zákonného rozpětí od jednoho roku do pěti let.

19. Krajský soud nevyhověl odvolání státního zástupce proti výroku o trestu, který považoval uložené tresty za nepřiměřeně mírné s ohledem na následky, které byly protiprávním jednáním obžalovaných způsobeny, neboť následky trestné činnosti jsou velmi závažné a zakládají trestní odpovědnost za trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 4 tr. zákona, protože tyto následky jsou okolností, která jsou zákonným znakem trestného činu, a v rámci této trestní sazby lze přihlídnout k tomu, že došlo k usmrcení a zranění vyššího počtu osob a došlo k vysoké majetkové škodě. Na druhé straně podstatná okolnost pro ukládání druhu a výměry trestu je krajským soudem spatřována v délce trestního řízení, na které se svým jednáním obžalovaní nijak nepodíleli, odstupu doby od spáchání trestné činnosti a nedbalostním charakterem trestného činu, pro který byli odsouzeni, takže lze důvodně předpokládat, že dosavadní trestní řízení včetně podmíněného trestu

odnětí svobody povede k dosažení účelu trestu podle § 23 tr. zákoníku, kterým je chránit společnost před pachateli trestných činů, zabránit odsouzeným v dalším páchání trestné činnosti a vychovat je k tomu, aby vedli řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti, přičemž toto výchovné působení na ostatní členy společnosti je dosaženo tím, že trestná činnost obžalovaných byla projednána a obžalovaní byli za ni odsouzeni, byť trestní řízení trvalo delší dobu.

20. Závěrem krajský soud shrnuje, že odvolání všech obžalovaných proti výroku o vině bylo shledáno nedůvodnými, částečně důvodné bylo odvolání obžalovaných Ing. Petra J., Ing. Michala F., Ing. Oldřicha M. a Ing. Zdeňka M. proti výroku o trestu, o jejichž trestech krajský soud sám rozhodl za podmínek § 259 odstavec 3 tr. řádu, když již neprováděl ve veřejném zasedání další dokazování, a odvolání obžalovaného Ing. Miroslava K. a státního zástupce krajský soud zamítl jako nedůvodná.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 26. září 2022

JUDr. Milan Ihnát v. r.
předseda senátu